

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2Co/41/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8619201471
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8619201471.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariany Muránskej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Kataríny Krochtovej v spore žalobkyne: Q. Q., rod. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom O. XXX, XXX XX W., právne zastúpená JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, so sídlom Nám SNP 7, 091 01 Stropkov, IČO: 35 510 722, proti žalovanej: Orange Slovensko, a.s., so sídlom Metodova 8, 821 08 Bratislava, IČO: 35 697 270, právne zastúpenej Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s.r.o., so sídlom Vajnorská 21A, 831 03 Bratislava- mestská časť Nové Mesto, IČO: 46 759 875, o ochranu osobnosti, odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 4C/36/2019-152 zo dňa 06. októbra 2022, takto jednohlasne

rozhodol:

Priznáva žalobkyňi vo vzťahu k žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol (cit.):

„I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 3 300 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšku žalobu zamieta.

III. Žalobcovi priznáva proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

2. O trovách prvoinštančného konania súd vo výroku III. rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyňi priznal proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu a to napriek zamietnutiu žaloby v prevyšujúcej časti, pretože žalobkyňa bola úspešná, čo do preukázania základu svojho nároku, pričom výška nemajetkovej ujmy záležala od úvahy súdu.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie žalovanej proti výroku I. a III. v časti, ktorým súd vyhovel žalovanému nároku vo výške 3 300 eur, ako aj v súvisiacom výroku III. o trovách konania. Žalovaná nesúhlasila o. i. s rozhodnutím súdu prvej inštancie ohľadom výroku o trovách konania. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok v jeho napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietala, že súd prvej inštancie nijakým spôsobom neodôvodnil prečo nevyhovel jej návrhu o uplatnení moderačného práva podľa ust. § 257 CSP. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne právne vec posúdil, keď žalobkyňi priznal trovy konania v plnej výške, a to aj napriek tomu, že žalobkyňa bola v spore len čiastočne úspešná. Rozhodnutie súdu považovala za arbitrárne, nakoľko tento neodôvodnil prečo nepovažoval žalovanou uvádzané dôvody za dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali použitie ust. § 257 CSP. Uviedla, že aj žalobkyňa musí niesť zodpovednosť za výsledok sporu v prípade, že uplatňuje neprimeranú, či premrštenú sumu a táto skutočnosť by sa mala prejavíť aj v rozhodnutí o trovách konania s tým, že súd by mal využiť inštitút v ust. § 257 CSP a trovy konania nepriznať, prípadne ich primerane znížiť s tým, že pri tomto bezpečnostnom incidente boli postihnuté viaceré osoby, pričom už v predošlom konaní ďalších 42 žalobcov uplatnilo nárok na náhradu trov konania s tým, že u každého vznikli trovy konania vo výške 1.183,20 eura, čo je viac ako desať

násobok priznanej náhrady. Priznané trovy tak viac ako 10 násobne prevyšovali výšku peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, pričom v tomto prípade šlo o peňažné plnenie, ktoré malo byť vyplatené výlučne právnomu zástupcovi. Zároveň dôvody osobitného zreteľa vzhľadom na žalovanú v tom, že v konaní vo veci žaloby žalobcu sa vzhľadom na počet ďalších identických konaní ohľadom žalôb ďalších žalobcov opakuje veľký počet obsahovo aj formálne tých istých úkonov. Ďalej v súvislosti s aplikáciou ust. § 257 CSP žalovaná poukázala aj na skutočnosť, že do súdneho sporu so žalobcom, ako aj s ďalšími žalobcami v iných konaniach bola reálne donútená, nakoľko žalobcami požadovaná a následne žalobami uplatnená suma 5.000,- eur na každého zo žalobcov bola a je neprimeraná, neadekvátne, neproporcionálne. Podľa názoru žalovanej je takáto suma aj v rozpore so zásadou slušnosti a s dobrými mravmi a jej uplatňovanie považuje žalovaná za vyslovene šikanózne a takto uplatnená suma nedávala žalovanej ani len teoreticky možnosť sa súdному sporu vyhnúť.

4. K podanému odvolaniu sa následne vyjadrila aj žalobkyňa, ktorej vyjadrenie, a rovnako aj odvolacia replika a duplika sú súčasťou súdneho spisu.

5. O podanom odvolaní žalovanej rozhodol tunajší odvolací súd rozsudkom č.k. 2Co/16/2023-249 zo dňa 21. júna 2023, tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. o uloženej povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni istinu 110 eur a v prevyšujúcej časti rozsudok vo výroku I. zmenil tak, že žalobu o zaplatenie nemajetkovej ujmy nad sumu 110 eur zamietol. Vo výroku III. uložil žalovanej povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 %.

V odôvodnení predmetného rozhodnutia odvolací súd uviedol, že o trovách celého konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP a procesne úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania.

6. Voči výroku II. rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 4Cdo/1158/2023 zo dňa 27.03.2023, a to tak, že rozsudok odvolacieho súdu v časti trov konania zrušil a v rozsahu zrušenia mu vec vrátil na ďalšie konanie. Uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu bolo zrejmé, že tento sa v odôvodnení nezaoberal odvolacími námietkami žalobkyne týkajúcimi sa náhrady trov konania. Ďalej uviedol, že žalovaná v podanom odvolaní poukázala na to, že v odvolaní, že žalobkyňa bola v spore úspešná iba čiastočne a žiadala aby odvolací súd pri určovaní trov konania využil svoje moderačné právo podľa ust. § 257 CSP a posúdil, či priznanie trov konania nie je v rozpore s dobrými mravmi, pričom odvolací súd túto argumentáciu žalovanej vôbec nezohľadnil. Vzhľadom na uvedené skutočnosti považovala žalovaná odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k výroku o trovách konania za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, a to do takej miery, že nerešpektovaním pravidla riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu došlo v konaní k procesnej vade v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP.

7. Po rozhodnutí dovolacieho súdu žalobkyňa podala vyjadrenie v tejto veci, v ktorom zotrvala na názore, že argumentácia žalovanej je nesprávna, pretože v konaniach, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku sa za základné považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté. Výška nemajetkovej ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Podporne poukázala na rozhodnutia vyšších súdnych autorít, a to nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 225/2020 zo dňa 27.08.2020. Uviedla, že v konaniach o ochranu osobnosti je vždy základným konštatovaním zásahu do osobnostných práv, pričom priznanie nemajetkovej ujmy, prípadne jej výška je sprievodnou okolnosťou. Aj pri nepriznaní žiadnej nemajetkovej ujmy za súčasného konštatovania zásahu do osobnostných práv žalobcu má žalobca nárok na plnú náhradu trov konania (rozdiel je len vo výške trov vychádzajúc z rôzneho výpočtového základu - § 10 ods. 8 advokátskej tarify).

K argumentácii žalovanej, že trovy konania násobne prevyšujú judikovanú čiastku žalovaná opakovane zdôraznila, že ide o konanie o ochranu osobnosti, v ktorom je základné a rozhodujúce konštatovanie súdu o zásahu do osobnostných práv žalobcu, ktorý sa pre účely rozhodovania o trovách v takomto prípade považuje za stranu v spore plne úspešnú. Poukazujúc na rozhodnutia Ústavného súdu SR (II. ÚS 225/2020, II. ÚS. 223/2022, IV. ÚS 599/2013) je konštatovanie žalovanej o nepomere medzi priznanou sumou peňažnej náhrady a výškou trov konania bez právneho významu a rovnako je bez právneho významu aj konštatovanie žalovanej o nevyhnutnosti žalobcu niesť „zodpovednosť (aspoň čiastočnú) za výsledok sporu“. Žalobkyňa odmietla argumentáciu žalovanej o opakovaní veľkého počtu obsahovo a formálne rovnakých úkonov zo strany žalobkyne, keďže súd priznáva náhradu trov konania zásadne vždy úspešnej strane konania. Žalobca je zastúpený v konaní právny zástupcom a sám žalobca neopakuje v konaní žiadne úkony. Žalovaná však zámerne, účelovo a tendenčne podsúva súdu naratív o „platení trov právnomu zástupcovi“, ktorý už „má zarobené“, pričom podľa názoru žalobcu jej

musí byť celkom zrejmé, že trovy v súdnom konaní patria strane (účastníkovi konania), ktorá bola v konaní úspešná. Právny zástupca úspešného účastníka je pritom len „platobným miestom“ (§ 263 ods. 1 CSP). Žalovaná v konaní celkom nepravdivo konštatuje, že bola do súdneho sporu „reálne donútená“, pretože žalobca požadoval náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 5 000 eur a táto bola neprímeraná a neadekvátne. Túto argumentáciu zo strany žalovanej považuje žalobkyňa za nepoctivú, pretože ani v tomto konaní, ani v žiadnom inom konaní s identickým skutkovým a právnym základom neponúkla žalobcovi, ani žiadnej z dotknutých osôb, ani len symbolickú nemajetkovú náhradu. V predmetnej veci neboli splnené žiadne podmienky pre možnosť aplikácie § 257 CSP o použití moderačného práva súdu, pretože nebolo možné konštatovať výnimočné okolnosti prípadu ani dôvody hodné osobitného zreteľa. Práve naopak, tvrdošíjny postoj žalovanej, ktorá popierala samotný základ nároku žalobcu napriek už spomínanému mnohonásobnému judikovaniu jeho danosti odvolacími súdmi, priamo vylučuje aplikáciu § 257 CSP.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie opätovne preskúmal rozsudok v napadnutej časti a rozsahu zrušenia dovolacím súdom, viazaný jeho právnym názorom, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej voči výroku o trovách konania nie je dôvodné.

9. Súd prvej inštancie vo veci samej v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, no zo zistených skutočností prijal sčasti nesprávny právny záver. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie z uvedeného dôvodu zmenil nad sumu 110 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (§ 388 CSP), o veci samej, pričom toto rozhodnutie už nadobudlo právoplatnosť.

10. O trovách celého konania súd rozhodol v zmysle ust. § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, tak že nárok na ich náhradu priznal žalobkyňi v celom rozsahu proti žalovanej s poukazom na jej úspech v konaní pričom výška priznanej náhrady závisela od úvahy súdu.

11. Podľa ust. § 396 ods. 2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

12. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

13. Podľa ust. § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

14. V prejednávanej veci bolo nepochybne preukázané, že ide o vec patriacu do skupiny viacerých vecí s rovnakým skutkovým a právnym základom, ktoré sú prejednávané na Okresnom súde Svidník z dôvodu, ktorý aj v prejednávanej veci bol nepochybne ustálený súdom prvej inštancie a ktorý bol dôvodom pre rozhodnutie ÚOOU SR zo 16.8.2017, číslo: XXXXX/XXXX-OS-XX, v ktorom tento orgán konštatoval porušenie zákona tým, že pri likvidácii obsahujúcich osobné údaje klientov spoločnosti Orange Slovensko, a.s. v rozsahu meno a priezvisko klienta (obchodné meno), adresa, rodné číslo (IČO), telefónne číslo, číslo OP, pridelené číslo, číslo SIM karty, účastnícke číslo, podpis klienta a podpis povereného pracovníka ako aj informácie o predajnom mieste, nepostupoval s náležitou starostlivosťou. Táto okolnosť, teda porušenie zákona na ochranu osobných údajov v prejednávanej veci, bola dôvodom pre priznanie nemajetkovej ujmy v zmysle výroku I. napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

15. Odvolací súd v toto smere poukazuje na to, že otázka náhrady trov konania v týchto veciach bola predmetom prieskumu tak odvolacieho súdu, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci II. ÚS 233/2022, pričom Ústavný súd v uznesení z 24.5.2022 uvedenej spisovej značky konštatoval, že možno konštatovať plný úspech žalobcu v spore o ochranu proti zásahu do jeho osobnostných práv, ak súd skonštatuje takýto zásah, pričom za tejto situácie patrí žalobcovi plný nárok na náhradu trov konania v zmysle uplatnenia zásad úspechu. Zároveň Ústavný súd konštatoval, že z tohto hľadiska je irelevantné, či a prípadne v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

16. Do pozornosti odvolací súd dáva, že aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. II. ÚS 225/2020 z 27. augusta 2020, zverejnenom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej

republiky pod č. 31/2020 konštatoval cit.: „V týchto prípadoch však žalobcu, ktorému bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno považovať za procesne neúspešného a ad absurdum ho zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie „presného“ výsledku konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca.“ Obdobne rozhodol ústavný súd vo veciach pod sp. zn. I. ÚS 24/2021, II. ÚS 225/2020, II. ÚS 399/2019, III. ÚS 475/2018, II. ÚS 397/2020.

17. Z týchto názorov Ústavného súdu vychádzali potom rozhodnutia odvolacieho súdu (Krajského súdu v Prešove) v otázke náhrady trov konania a z tohto názoru treba vychádzať aj v prejednávanej veci pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov.

18. Zo samotného znenia § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. (advokátskej tarify do 31.12.2023) vyplýva, že tarifnou hodnotou je suma 1.000,- eur, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy a suma 2.000,- eur, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy. Okolnosť v akej výške v konečnom dôsledku táto náhrada nemajetkovej ujmy bude priznaná, nie je právne významná z pohľadu nárokov na náhradu trov konania. Rozhodujúcou okolnosťou je to, že žalobkyňa mala vo veci úspech, nakoľko zásah do jej osobnostných práv v súvislosti s nesprávnym nakladaním s jej osobnými údajmi, bol zistený a preto má nárok v zmysle citovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky na plnú náhradu trov konania.

19. Nemožno preto súhlasiť s argumentáciou žalovanej, že žalobkyni ako plne úspešnej strane, čo do základu, patrí plná náhrada trov konania z prisúdenej sumy, pričom ide o štandardný a zaužívaný výrok o nároku na náhradu trov konania používaných v prípadoch, kedy výška plnenia závisí od úvahy súdu a kde za plne úspešného sa považuje žalobca vtedy, ak vo výške plný úspech nemal.

20. Podľa ust. § 257 CSP môže súd výnimočne náhradu trov konania nepriznať, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Dôvody hodné osobitného zreteľa sú generálnym dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania a použitie tohto ustanovenia negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter.

21. Z Nálezu ÚS III. 98/2018 z 02.05.2018 vyplýva, že podľa § 257 CSP súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Citované zákonné ustanovenie predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho „nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane.“ Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov. „Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 292/07 či sp. zn. I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (pozri nálezy Ústavného súdu ČR sp. zn. III. ÚS 727/2000).“ Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1).

22. Právo na priznanie primeranej a právny predpismi stanovenej náhrady trov konania, ktoré úspešnej strane v konaní vzniknú, je súčasťou práva na spravodlivý proces a tiež súvisí, pokiaľ ide konkrétne o náhradu trov právneho zastúpenia, s majetkovým právom podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu a právom na právnu pomoc v zmysle čl. 37 ods. 2 listiny (porovnaj Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 119/2012).

23. Odvolací súd v súvislosti s prípadnou aplikáciou dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, ktorej sa dožaduje žalovaný Orange, a.s. (ďalej len zodpovedná osoba za porušovanie osobných údajov GDPR) pripomína, že všeobecné nariadenie o ochrane údajov (anglicky General Data Protection Regulation, skrátene GDPR), plným názvom Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/679 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto

údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov), je nariadenie Európskej únie, ktorého cieľom je výrazné zvýšenie ochrany osobných údajov občanov.

24. V Úradnom vestníku Európskej únie bolo vyhlásené 27. apríla 2016. Nariadenia, v schválenom znení, sú priamo účinné pre každý členský štát EÚ. V slovenskom právnom poriadku je nariadenie premietnuté aj do zákona č. 18/2018 Z.z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov z 29. novembra 2017. Zákon 18/2018 Z.z. je účinný na Slovensku rovnako ako GDPR od 25. mája 2018. Zákon bol priamo aj nepriamo aktualizovaný v roku 2019 (v znení č. 35/2019 Z.z. (nepriamo), 221/2019 Z.z.).

25. Nariadenie chráni základné práva a slobody fyzických osôb so zameraním na právo ochrany osobných údajov. Stanovuje pravidlá ochrany fyzických osôb a pravidlá pre voľný pohyb (ktorý sa nesmie obmedziť ani zakázať) osobných údajov v Európskej únii (Článok 1, ods. 1-3). Táto konzistentná úroveň ochrany fyzických osôb v celej únii má zabrániť rozdielom, ktoré sú prekážkou voľného pohybu osobných údajov v rámci vnútorného trhu (preambula, ods.13).

26. GDPR niektoré osobné údaje považuje za „citlivé“ (článok 4 ods. 13, 14 a 15, článok 9 a odôvodnenia 51 - 56 GDPR, ktoré sa takto súhrnne nenazývajú ale sú uvádzané ako „genetické údaje“, „biometrické údaje“ „údaje týkajúce sa zdravia“), ktorých spoločným znakom je, že podliehajú osobitným podmienkam spracovania. Na stránkach Európskej komisie sú uvedené tieto

i. osobné údaje, ktoré odhaľujú rasový alebo etnický pôvod, politické názory, náboženské alebo filozofické presvedčenie

ii. členstvo v odborových zväzoch;

iii. genetické údaje, biometrické údaje spracúvané len na účely identifikácie ľudskej bytosti;

iv. zdravotné údaje;

v. údaje týkajúce sa sexuálneho života alebo sexuálnej orientácie danej osoby.

27. V rámci stanovenia „kategórií“ osobných údajov, ktoré patria do osobitnej kategórie osobných údajov, došlo na Slovensku k zmenám platným od 25.5.2018. Podľa Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky (ÚOOÚ)

i. zákon č. 122/2013 Z. z. pozná osobitnú kategóriu osobných údajov, ktoré sú v uvedené v § 13 a odtiaľ vypadol z týchto citlivých osobných údajov údaj o členstve v politickej strane alebo hnutí a tiež

ii. rodné číslo. Slovenská republika prijala novú úpravu spracúvania rodného čísla, ako národného identifikátora a to v § 78 ods. 4 zákona č. 18/2018 Z.z., a to na základe splnomocňujúceho ustanovenia nariadenia v čl. 87. Stále platí, že rodné číslo je zakázané zverejňovať, právo zverejniť rodné číslo má iba dotknutá osoba, ktorej sa týka

iii. Zo zoznamu citlivých osobných údajov tiež vypadli údaje týkajúce sa uznania viny za trestné činy a priestupky, ktoré sa stali samostatnou kategóriou osobných údajov a sú uvedené v čl. 10 nariadenia.

28. Pre uvedené skutkové okolnosti porušenie práva na ochranu osobných údajov a najmä 400 násobné porušenie ochrany GDPR citlivých údajov obyvateľov okresu W. a W. by zvýhodniť porušovateľove práva a jeho majetok bolo nielen nerozumné, ale aj v príkrom rozpore s princípom spravodlivého usporiadania pomerov so zreteľom na priznanú výšku náhrady nemajetkovej ujmy. Uprednostniť osobu zodpovednú za porušenie práva pred obeťou porušenia osobných údajov podľa presvedčenia odvolacieho súdu je neakceptovateľné.

29. Iný záver by predstavoval presadenie typických prvkov zabránenia alebo odradenie od legitímneho výkonu prirodzených a zákonných práv hrozbou právnej sankcie, tzv. Chilling Effects. Inak povedané je neakceptovateľné, aby osoba zodpovedná za čím rozsiahlejšie porušenie práva na ochranu osobných údajov spotrebiteľov, očakávala zvýhodnenie svojho postavenia prostredníctvom rozhodovania o náhrade trov konania. Aj preto je ustanovenie § 257 CSP v danej veci v prospech obchodnej spoločnosti neaplikovateľné.

30. Odvolací súd je presvedčený, že nepriznaním náhrady trov inak úspešnej strane sporu, by došlo k porušeniu práv odvolateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

31. Je potrebné poukázať na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (resp. základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08). Hypotetické priznanie trov konania v rozsahu 200.000,- eur v iných, avšak skutkovo podobných konaniach, nemohlo mať dopad na prejednanú vec, totižto nepochybne nárok na náhradu trov konania je nárokom patriacim strane sporu a advokát je platobným miestom (pozri § 263 CSP).

32. Odvolací súd nepovažoval za dôvod hodný osobitného zreteľa žalovanou tvrdené opakovanie veľkého počtu obsahovo a formálne rovnakých úkonov (žalôb) zo strany žalobkyne pretože rovnaká skutočnosť svedčí aj žalovanej strane, ktorá je teda (stranou) vo viacerých súdnych konaniach s identickým skutkovým aj právnym základom a vo všetkých týchto konaniach ju zastupuje ten istý právny zástupca.

33. Odvolací súd nestotožnil ani s tvrdením žalovanej o existencii dôvodu hodného osobitného zreteľa spočívajúcom v tom, že žalovaná bola do súdneho konania reálne donútená v dôsledku uplatnenia neprímeranej sumy vo výške 5.000,- eur a takto uplatnená suma jej nedávala možnosť vyhnúť sa tomuto súdnemu konaniu.

34. Z úradnej činnosti je známe odvolaciemu súdu, že v tejto skupine prípadov s rovnakým skutkovým a právnym základom ani po opakovanom právoplatnom judikovaní právneho základu nároku iných dotknutých osôb tým istým bezpečnostným incidentom žalovaná stále namietala nielen neprímeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy, ale najmä popierala samotný právny základ nároku dotknutých osôb a to napriek stále pribúdajúcim a v súčasnosti už desiatkam rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré danosť nároku dotknutých osôb právoplatne judikovali. Pre takýto prípad si žalovaná musí byť dobre vedomá všetkých dôsledkov, ktoré sú s neúspešným sporom spojené, vrátane povinnosti nahradiť trovy konania úspešnej strane. Zásada úspechu vo veci (zodpovednosti za výsledok sporu) je charakteristická pre sporové konania a jej obsahom je stále povinnosť nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania. Článok 6 ods. 1 a článok 7 ods. 1 smernice 93/13 v spojení so zásadou efektivity sa majú vykladať v tom zmysle, že: bránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá umožňuje uložiť spotrebiteľovi povinnosť znášať časť trov konania, ak v nadväznosti na konštatovanie neplatnosti zmluvnej podmienky z dôvodu jej nekalej povahy sa jeho návrhu na vrátenie súm, ktoré boli na základe tejto podmienky zaplatené bez právneho dôvodu, vyhovel len čiastočne, pretože je prakticky nemožné alebo nadmerne ťažké určiť rozsah práva tohto spotrebiteľa na vrátenie týchto súm. (pozri rozsudok SD EU C-714/22)

35. Z týchto stručných dôvodov odvolací súd nezistil ani jeden akceptovateľný dôvod na použitie zmierňujúceho ustanovenia § 257 CSP, a to ani čiastočne v prospech osoby zodpovednej za masívne porušenie osobných údajov podliehajúcej ochrane únijovému právu.

36. Odvolací súd tak rozhodol o trovách prvoinštančného a odvolacieho konania v zmysle ust. § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalobkyňi voči žalovanej v celom rozsahu s poukazom na úspech žalobkyne v konaní, pričom výška priznanej náhrady závisela od úvahy súdu. Na základe judikatúry Ústavného súdu v bodoch 17-18 tohto rozhodnutia je nepochybné, že žalobkyňi patrí plný nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania bez ohľadu na to, že v konečnom dôsledku jej bola priznaná suma 110,- eur náhrady nemajetkovej ujmy, aj keď táto uplatňovala pôvodne vo výške 5.000,- eur. U takéhoto nároku sa strana sporu považuje za plne úspešnú vtedy, ak je úspešná čo do základu nároku. Nie je totiž možné zaťažiť žalujúcu stranu procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu. Žalobkyňa bola, čo sa týka základu nároku, plne úspešná, a to čo sa týka prvoinštančného aj odvolacieho konania, má preto právo na plnú náhradu trov konania.

37. V rámci výroku tohto uznesenia odvolací súd rozhodol aj trovách dovolacieho konania podľa § 453 ods. 3 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 257 CSP. Žalovaná síce bola úspešná v rámci dovolacieho konania, keď dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu vo výroku o trovách konania a vznikol by jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania podľa § 255 ods. 1 CSP. Odvolací súd však zohľadnil v tomto prípade dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP, spočívajúce v tom, že na žalovanej strane ide o osobu zodpovednú za rozsiahle porušenie práva na ochranu osobných údajov spotrebiteľov a bolo by rozpore s princípom spravodlivého usporiadania pomerov medzi stranami sporu,

pokiaľ by jej bola priznaná náhrada trov dovolacieho konania, obzvlášť za situácie pokiaľ odvolací súd po vrátení veci dovolacím súdom opätovne rozhodol tak, že priznal žalobkyni náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania. Preto odvolací súd nepriznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania.

38. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).